

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΑ ΞΩΤΙΚΑ

Μεσημέρι, ξέστη φοβερή! 'Ο ήλιος έλυνε τούς άνθρωπους κι' έπιαρούτανε τη γη. Τα δέντρα έστεγαν άκινητα κι' αποκαμψάνενα. Φύλλο δὲν σειώτανε!

Κάτω άπό μα σκιάδα, άπό πικροδάφνες καὶ περικοπάδες, ξε^ω άπό τὸ Χάνι, μά σαρέα στρατοκόπων καθύτανε καὶ περίμενε νὰ πέσῃ ὁ ήλιος, νὰ δροσίσῃ λίγο, γιὰ νὰ ξενατάρῃ τὸ δρόμο της...

'Η κοινότης τους μίγρες κι' αὐτές λαποθυμησόμενές άπό τὸν μεσημεριοῦν τὴν λαύδα. 'Εξαιραντα, άπό τὴν ἄλητη μεριά του δρόμου, μά γηραιά φάνηκε φροτωμένη μὲ δυό μπόγους, ζωηρή καὶ ξαναμεμένη ἀπ' τὸ λιοντάρι. — Νά καὶ τὸν μεσημεριοῦν τὸ φάντασμα! εἶτε ένας ἀπὸ τὴν παρέα.

'Η γοητὴ τὸν άρουσε, πλησίασε γελαστήν γελαστήν καὶ καρέτησε:

— Καλῶς σᾶς ηδρα, Σατανάδες!...

'Απίθωσε υπεροχα μ' ένα γενικό κίνημα τοὺς μιγρούς της καὶ κάθησε ἀπάνω.

— Καὶ τὶ λέτε ἔδω πέρων; φώτησε.

— Νά, γιὰ τὸν μεσημεριοῦν τὰ ξωτικά, ποὺ γιρζίζουν στοὺς δρόμους, τῆς ἀπάντησαν.

— 'Αρ' είνε κι' ἄλλα ξωτικά σήμερα, χειρότερα ἀπ' τὸν ἀνθρώπους; είτε ή γηρούλα.

— Βέβαια, βέβαια, ἐπόντες κι' ὁ χαντετῆς. Ξεχάντε τὸ διαβολιάκι τῆς «Σπηλιάρας» ποὺ ἔφαγε τὸν γέρο-Κωσταντή τ' ἀνφί;

— 'Αλήθεια;

— 'Αλήθεια λέει;... 'Αλήθεια βέβαια. Λίγο έλειψε ὁ ἀνθρώπος νὰ πάθῃ ἀπὸ τὸ μεγάλο του τὸν φόδο!

Τὰ λόγια του αὐτὸς ξεντήσαν τὴν παρέα κι' δύοι τὸν παρακαλέσαν νὰ τοῦ διηγηθῇ τοῦ γέρο-Κωσταντή τὸ πάθημα. Κύ ο χαντετῆς, σὺν ποὺ δὲν είχε κι' ἄλλο τίποτα νὰ κάνει. Δρογίσε:

— Ήταν ένα βράδυ. 'Ο γέρο-Κωσταντῆς βρεσκότων δῶ απάνω στὴ «Σπηλιάρα» κι' ἔμηνε ένα ἄροι...

— Κλεμέντο θάτενε, γιὰ νὰ τὸ φένι μωναχὸς στηλιά.

— Κλεμέντο, ξεκλεμένο, ὁ γέρο-Κωσταντῆς τὸ ξψηνε. Μόλις ἀρχίσε νὰ κοκκινίζει, νά καὶ βλέπει νὰ μπαίνει μέσον μιγρό παιδί. — «Μπάριπα, τοῦ λέει, δῶσε μου λιγάκι κορέας τοῦ πεινῶν». — «Μὰ εἴνι ἄνητο, παιδί μου, τοῦ ἀποκριθήσεις αὐτός». — «Δὲν πειράζει, μιτάριπα, τὸ τρώμω κι' ἄφηπο γιατὶ πεινῶν». Ο γέρο-Κωσταντῆς τοῦ ξψηνε λίγο καὶ τοῦ δῶσε, μά ἐκεῖνο διστροφή, τόσο ξητούσες ἀπό τὸ πεινῶν. — «Δὲν ἔχω». — «Νά βρήτε». Ο γέρο-Κωσταντῆς κατάλαβε πώς ζει νὰ κάνει μὲ δαιμονικά κι' θάβαε καὶ τὴν προσίδια τ' ἀρνοῦν στὴ σούβλα. — «Κι' ἄλλο», φωνάζει τὸ δαιμονικό. 'Ο Κωσταντῆς κόβει τότε καὶ τοῦ δίνει ένα κοινάτι ἀπ' τὴν προσίδια. — «Κι' ἄλλο!... κι' ἄλλο!» στρουζεῖς ξέκεινο καὶ τρέψει καὶ τὴν προσίδια!... Τότε ὁ Κωσταντῆς, σὰν είδε κι' ἀπόειδε, σηρώνει μά τὴ σύνθιτα του καὶ τοῦ δίνει στὸ κεφάλι. Βγάνει τότε ἔξενο κάπια κλάματα, κάπια φινές, τὸν βοϊνές ὁ τόπος. 'Αμέσως, μέσα στὸ σκοτάδι, ἀπὸ δύο τὰ φαράγγια κι' ὅλες τὰς κακοποιεὶς ἀκόμητρα φωνεῖς βραχανές καὶ δινατές: — «Γι' σου ξεκαμάνι, μωρέ, ποὺ είσαι;» — «Έδω μέσα στὴ σπηλιάρα, ἀνεβῆτε γρήγορω, ἀποκρίνεται τὸ δαιμονικό. Φάνηκαν τότε ένα πλήθος Σατανάδες νὰ φοιολάνε ἀπὸ παντού. Μόλις πρόφτασε ὁ γέρο-Κωσταντῆς νὰ πριγώσω στὴν ἔκκληση τοῦ Τίμου Σταυροῦ ποὺ είνε ἀπὸ τὸ πάνω ἀπὸ τὸ βιονό κι' ξειτιάσεις.

Μόλις πρόφτασε γὰ τρυπώσω στὴν ἔκκλησια τοῦ Τίμου Σταυροῦ.

συνιὰ καὶ καθύταν μέσα. Τέσσερες φίλοι βάλανε τότε στοίχημα μὲ μερικοὺς ἄλλους νὰ πάνε νὰ τοῦ πλέψουν τὰ σύκα μέσα ἀπὸ τὰ μάτια του. Κι' ένα βράδυ μεσημεριούνθησαν φρέστα προβείς καὶ μπήκαν στὸ περιβόλι. 'Ο κακαιμούρης ὁ Περθελιανός, βλέποντας κάπια πρόγυματα ἀλλόκοτα νὰ πηγάνουν κατὰ τὴν συκά του, τάχασε καὶ κρύψητο μέσα στὴν καύθια του. Οἱ τέσσερες φίλοι, σὰν φτάσαν ἐκεῖ, στάθηκαν κι' ἔνας ἀπὸ δεύτερους ποὺ φαινόταν γιὰ δρογήγος τους, κάθησε κάτω. Οἱ ἄλλοι τρεπόταν προστοτούσαν τους.

— 'Ελα ἔδω έσσον. Η προτράπητα, είπε ὁ ἀρχηγός στὸν Σατανάδες ποὺ τὸν ἀκολούθησαν. Πέντε μοὺ σήμερα τί ἔχωμε;

— Απότο κι' αὐτό, έδωσε ἀναφορά ἐκεῖνος. 'Εβαλα δύο καὶ μαλάσσανε, έβαλα έναν ἄλλο νὰ κλέψῃ...

— Αφεριμ! Αφεριμ! είπε ὁ ἀρχηγός, ἀνέβα νὰ φᾶς σύκα στὴ συκά.

— Επειτα ἐπάλευσε τὸν ἄλλο.

— Τέσσερας μού εἶναι τί ἔχωμε;

— Εγώ έβαλα ένα παιδί νὰ σκοτώσῃ τὴ μητέρα του...

— Μπράβο, μπράβο! Ανέβα ἀπάνω στὴ συκά ταῦ φυτά...

— Φονάξει καὶ τὸν τρίτο:

— Γιά πές μου εἶνι τί ἔχωμε;

— Τίποτα δέν μπροστά μον, φώναξε θυμωμένος ὁ ἀρχηγός...

— Πήγανε πάλευσε ἀπό μπροστά μον, φώναξε θυμωμένος ὁ ἀρχηγός... Πήγανε βάλε φωτιὰ σ' ἐκείνη τὴν καύθια καὶ κάτσε λίγο μέσον...

Σάν άνοιξε ὁ Περθελιανός πῶς θὰ βάλσων οἱ Σατανάδες φωτιὰ στὴν καύθια τοῦ καθύτανε, γιὰ νὰ τὴν κάψουν, τὸ έβαλε στὰ πόδια καὶ δὲν στάθηκε παρὰ σαν πήγε διὸ δύος μαρανά.

Οἱ φίλοι τότε ἀνέβηκαν καὶ τὸν κόψανε δύλα τὰ σύκα.

— Μά τι νομίζεις; είπε τότε ένας ἀπ' τὴν παρέα.

— Σατανάδες κι' δύ, τι νὰ πῆς, είπε κι' γηρά.

— Θυμωμόσατε τί ξεκαμαν στ' ἀμπέλου τοῦ Σταυρού; φώτησε τότιος.

— Οχι.

— 'Ετσοι κι' ἔκεινος φώλαιε τὰ σταφύλια του, ὅταν εἶδε καὶ ἀποτράπη ξωτικά νὰ πηδούνε μέσα στὸ ἀμπέλο, νὰ κάνουν τοῦπτες «κουρδοκόπεια» καὶ νὰ λένε σὲν νὰ φέλναν:

— Απ' σταφύλια δὲν ἔφαγαμε, τώρα π' ἀναστήθηκαμε σταφύλια, νὰ φάμε δύ, τι βρήκαμε.

Κατιώς έγινε δημόσια τὸ Σταυράκης ἀπ' τὸ φόδο του. Καὶ αὐτοὶ τοῦ τρυγήσανε τὸ ἀμπέλου!...

— Κύ οι ίδιοι οἱ Σατανάδες δὲν θὰ τὰ καταφέρνανε τόσο καλά, είπε ή γηρά. Μά δὲν ξέρετε τὴν ιστορία τοῦ καλύγηρου ποὺ νίκησε τὸν Σατανᾶ;

— Οχι.

— Ακούστε, τὸ λοιπόν. 'Ηταν Σαρακοστή μεγάλη καὶ στὸ Μοναστῆρον νίστεναν. 'Άλλα οἱ καλογέροι δὲν μπροστώνται νὰ περάσουν μὲ φασούλια. Πιά τοῦτο δύος ἐπωρίαν κρυψάνε, κι' δύταν καθύτησαν στὴν εκκλησία τὴν τράπεζα, κανεῖς δὲν ἀγγιζε τὶς έλικες καὶ τὶς φακές χωρίς λάδι. 'Ο γηγούμενος παράξενητρας κι' ἀποφάσισε νὰ τὸν γέροντα παρακολουθήσῃ γιὰ μὲν μάδην τὰ συμβαίνει. Πήγε λαούς στοῦ πιὸ γέροντο τὸ κελλά καὶ κρυπτοκατατέξεις ἀπὸ τὴν κλειδοφόρουτα. 'Έκεινο ποὺ εἶδε τότε, τὸν κάρφωσε στὸν τόπο του. 'Ο καλόγηρος έβαλε ένα αὐγό μέσα στὴ στρογγυλή λαβή του μεγάλων τοῦ κελλαίου κλειδίδιου, ἀνάβεις ἀπὸ τὴν γηράτεια της παρακολουθείσης της καρφωτής κατατέξεις.

Αὐτὸν έγινε δινό καὶ τρεῖς φορές, ώς ποὺ δὴ γηγούμενος δὲν βάσταξε ποὺ δίνει μιὰ τῆς πόρτας.

— Καταραμένε,

— τοῦ λέει, τὶ κάνεις ἐκεῖ, τέτοια μέρα σήμερα!...

— Σιχύωσες με,

— ἄγιε πατέρα, δὲν φταίω ἐγώ, δ Σατανᾶς μ' ἔμαθε...

— Καὶ τότε ἀκού-

στηρε μά φωνή

ἀπὸ πάνω ἀπό τὸν κανονιδόχο, ή

έδια ή φωνή τοῦ

Σατανᾶ πούλεγε:

— Ψέμ μα τα

Καθότανε κι' ἔπινε τσιμπούκι...

Η ΔΗΜΟΔΗΣ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΝΑΝΟΥΡΙΣΜΑΤΑ

Κομήσουν, καλορούζικο και λαχανικό, που σ' έχει αφέντης δικαίως καλομελετημένο.
Κομήσουν πού νά σε χαρού μη μη απο σ' έγέννα
και διάφορης όπων σ' έσαι σε κάθη καλό από σένα.
Ο υπνος μου στά μάτια σ' τη γη είμαι μου στή χαρά σου
και διάφορης σου μετ' έμαι να κάμιουν τα προικά σου.
Ο υπνος θρέψει τα παιδιά και διάφορης σου
και νικά δικαίως τα καλοντερερώνει.

'Ο υπνος το παρακαλεί και έκεινο δεν κομπάται,
έχει τά μάτια του άνοικτά και μού παραπονάται.
'Ο υπνος στά ματάκια του και διάφορης στήν κεφαλή του
και δικαίως την Παναγιτσάκι το Χριστός νάναι πάντα μαζί του.
'Ο υπνος το παρακαλεί και έκεινο δεν κομπάται,
πάνω νά το στείλω στό σκολειό και μού παραπονάται.
Δάσκαλε, το παιδιά μου νά μη μού το μαλώνει,
τ' είνε μικρό, τ' είνε ξανθό, τ' είνε και χαϊδευμένο
και τώραν και διάφορης στό γάμο καλεμένο.

Κομήσουν, βέργα μάλαμα, κομήσουν, βέργα μάτικη,
όπου σ' στέλνει δικαίως πετούσει τούς βεζέντρους.
Κομήσουν πού σαν δάβουν τά ρούχα σου στήν Πάλη
και σού τ' αποτελείωνταν σαρανταδικά μαστόφοι.
'Ο ξενά βάνε μάλαμα και δικαίως το μετάξι
και οι άλλοι σ' αποδέλνιστοι τόν ώδανό με τ' άστρι.

Κομήσουν, χαϊδευμένο μου, και διάφορης στήν σού
(κάνω)
μαλαματένια κάμαρη και μέσα θά σε βάνω.
Κολλάω στήν πόρτες μάλαμα, στά παραθύρων α-
(στήμα
και στή δική σου κάμαρη διαμάντια και ξαρτείρια.

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

Ο ΚΑΒΟΥΡ ΣΤΟ ΣΗΙΤΙ ΤΟΥ

'Ο μέγας πολιτικός της Ιταλίας -Καβούρ- φερόνταν οικειότατα πρός τό υπηρετικό προσωπικό του και διώς πρός μάγη την ίτητητιά του πού τήν είχε κοντά τον δεκατέντες χρόνια και της έμπιστευόταν πολλά του μωσικά άκρων και διπλωματικής φύσεως.

'Εν γένει στό σπίτι του δικαίως τούς πού πρόστικο ύπνος και μιλούσε με ώντος σάν ίσοι. Οι ιντρότες του έξι άλλους την ήγαπούσαν, γιατί γνωρίζαν πόσο καλή ήταν η καρδιά του. Άκουμα και διάνω έμαλλωνε κανέναν από αυτούς, σε λίγο μετάνιωνε και διάρκεια νά γελά, γιατί πού είχε περάσει πεινά όυμας του...

Οι τοῖχοι των δωματίων του Καβούρ ήσαν γεμάτοι από καλλιτεχνικές εικόνες, ή διότες στό σύνολό τους στοιχίζαν διόλογη περιουσία. Ο ίδιος απέντω από τό πρεβεβάτη του είχε κρεμάσει ένα μεγάλο σταυρό και μάια εικόνα της Παναγίας.

'Ο Καβούρ καθέθηκε Κυριακή πρωινή ήθελε νά πηγαίνουν οι ιντρότες του στην έκκλησι. Τούς έδινε μερικές δύορες έλευθερίας, άλλα δεν ύποχρέωνε κανένα νά λειτουργήσῃ με τό στανιό.

λέει... Τέτοια πονηρία έγινε δεν τήν ήξερα. 'Από αύτον τήν ξεμάθα.
'Η παρέα έσκασε στά γέλια.

Τότε ή γηράκια κούνησε τό κεφάλι της, σάν κάτι νά θυμήθηκε πάλι, και είπε:

—Κι' θώμας μή γελάτε!... Νά, έδω λίγο παραπάνω, στό καλντερήμι τό παλιό, δεν είδε δικαίως παραπάνω, μάια νύχτα πού περινόδες, ένα γέρο με γένεια μαρκών, πού καθόταν και επίνε τουμπούνα;... Πλησίστε και τόν χαρέτησε, μάια μιλά δεν τούντε έκεινον. Τόν ξαναχωριστάει... Τίποτα! Τότε κατάλαβε και έκεινος και έφυγε και δεν έξαναπέρασε από έδω τή νύχτα!... 'Ηταν θώμας καλύτερος, φάνεται, και δικαίως Σατανάς από τον άνθρωπον, γιατί κακό δεν έκανε ποτέ...

Τώρα έπιασε πεινά νά δροσίζει. 'Η δρεξεί ξανάρθε στήν παρέα. Και τούς έπιασε δύοις ένα κέφι δινατρό γιά αστεία.

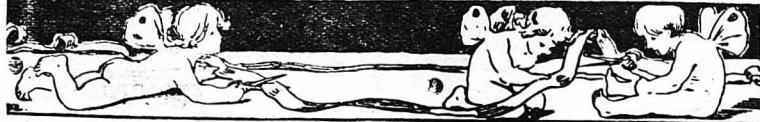
Γύρισε τότε ένας από τους στή γηράκια και τή φωτησε γελάντας κάτω από τή μεγάλη μύτη του:

—Έχει τόδα Σατανάδες έδω πέρα, γενά;
'Η γηράκια τόν κάτιτσε:

—Τί λέσ; ωρτησε.
—Έχει έδω πέρα τώρα Σατανάδες;

—Σατανάδες είπες; Σάν και έσταν πλήθος!...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΑΠΟ ΤΟ "ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΕΡΟΤΟΣ,"

(Τής ETIEN PE-Y.)

Μονάχα μιά στιγμή ήταν οργεια στή γυναίκα, κατά τήν όποια δεν μπορει νά πή φέμιματα. 'Αλλά τότε κανένας δεν σκέπτεται νά τή φωτίση.

'Άμα αισθάνεσθε διτι μιά γυναίκα σας δάνηκει ψυχή και σώματι ως έτενε άληθηνή σκλάβα ανάμεσα στά χέρια σας, αύτό σας διαθέτει στό νά τής φέρνεσθε με περισσότερη σκληρότητα παρά με τρυφότητα.

'Η νύχτα είνε τό κράτος τών κλεφτών, τών νυχτερίδων και τών γυναικών.

'Η τιμούτης είνε πολλές φορές ζήτημα φιλοτυπίας.

Είνε δύσκολο γιά μιά γυναίκα νά συμβιβάση τήν άρετή της με τή γούνα της.

'Ο έρωτας είνε μιά μακρύν αληθινίδια καμαριένη από απάτες και παρεξηγήσεις.

'Η γυναίκα είνε θύμα τούς άνδρας, ή άνδρας τής καρδιάς, ή καρδιά τών αισθήσεων και διαθήσεις τών φυσικῶν νόμων.

'Η στεγνότερες καρδιές ήσαν συχνά στήν άρχη ή πολ έναίσθητες.

'Ο έρωτας μοιάζει με τήν φύρα. 'Οσο περισσότερο φαγούρα νούσθετε.

'Η γυναίκες έξινυρην τίς αποτάλασεις τής ψυχής μέχρις διτον γνωρίσουν τήν ήδονή. Μόλις θύμως μάθουν τή γλώσσα τών φιλιών, άπιδιάζουν νά άκουν αισθηματολογίες.

Γιά τόν άνδρα ή έρωτικές άναμνήσεις είνε προστάντων άναμνήσεις ματαδούσιας. Γιά τή γυναίκα είνε άναμνήσεις ήδυταθείας.

'Η δινού μεγάλες φιλοδοξίες τής γυναίκας είνε νά έκτενεύση στήν ποιητή και θαυμασιό στόν κομιστή τής.

Στήν άρετή μιᾶς άσημης γυναίκας ήταν οργεια στήν πάντα μιά διαμαρτυρία κατά τής άμορφας.

'Αδύνατες ψυχής δεν είνε αυτές πού παίνουν νά άγαπούν, άλλ' απεναντίας δύσες έπιμένουν στόν ίδιο έρωτα.

'Η πάστι δεν δειγνεί τίποτε άλλο παρά άκινησία τής καρδιάς.

Δέν πρέπει νά χτυπάτε ποτέ τή γυναίκα με λουλούδια. Η πρέπει νά τή χτυπάτε μ' ένα μεγάλο φαδό.

'Η φιλιά μιᾶς γυναίκας είνε πράγμα πολύ έπιθυμητό γιά έναν άνδρα πού δεν έχει... έπιθυμίες.

'Ο έρωτας τούς άνδρας απότιλέπει στό νά γίνη κυρίαρχος τής γυναίκας.

'Η φιλαρέσκεια είνε παγίδα, τήν όποια ή γυναίκα στήνει στόν άνδρα και στήν δοπία πέφτει αυτή πάντα πρωτη.

'Η πρωτες μέρες έρωτικο δεσμού δέχονται ένα θέλγητρο μοναδικό και άσυγκριτό πού δεν τό ξαναβούσκει έπειτα κανείς.

'Ένας έχεμυθος άνδρας έμπιστεύεται τά μυστικά τής καρδιάς του μόνο στους φίλους του. Τό δυστύχημα θύμως είνε διτι σε πέπονοις περιστάσεις άνασσαλάντει σχεδόν κάθε μέρα καινούργιους φίλους.

'Ο άνδρας και ή γυναίκα πού γεννήθηκαν γιά τόν έρωτα, αισθάνονται και μαντεύουν διάνας τόν έρωτα πλήθος.

'Ένας σύνγυρος πού απατάται, δεν έχει άναγκη νά τιμωρήση δικαίωσης.

Πολλές γυναίκες συγχίζουν τά πρόσωπα και τά πράγματα. Μερικές προσφέρουν στους φίλους των μάια άγαπη έντελως μητρική. 'Αλλας άγαπον τά παιδιά τους με μιά στοργή σχεδόν έρωτική.

'Η φιλαρέσκεια προφυλάσσει τις γυναίκες από τόν άρετη.

'Η καλλονή μιᾶς τίμιας γυναίκας φαίνεται σαν νάχη πάντα κάποιαν άτελεια.